

Knjiga Daniela - Stotinu pedeseta

Tumačenje Ezekijela 37 i njegova važnost za posljednje dane

Jeff Pippenger

2024-03-21

Nakon što Ezekiel opisuje proces po kojemu dva naroda postaju jedno, zatim utvrđuje da će tim narodom vladati kralj David, te da će On sklopiti savez s njima i da će Njegov Šator biti s njima.

I neće se više onečišćivati svojim idolima, ni svojim gadostima, ni ikojim svojim prijestupima; nego ću ih izbaviti iz svih njihovih prebivališta u kojima su sagriješili, i očistit ću ih; i oni će biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog. I sluga moj David bit će kralj nad njima; i svi će oni imati jednoga pastira: hodat će i po mojim sudovima, i čuvat će moje uredbe, i vršit će ih. I nastavat će u zemlji koju sam dao sluzi svojemu Jakovu, u kojoj su prebivali vaši oci; i nastavat će u njoj oni, i njihova djeca, i djeca njihove djece dovijeka: i sluga moj David bit će njihov knez zauvijek. Štoviše, sklopit ću s njima savez mira; bit će to vječan savez s njima: i utvrdit ću ih, i umnožit ću ih, i postaviti ću svoje Svetište usred njih dovijeka. I moj će Šator biti s njima: da, ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. I narodi će spoznati da ja, Gospod, posvećujem Izraela, kad moje Svetište bude usred njih dovijeka. Ezekiel 37:23–28.

Trideset i sedmo poglavlje Ezekijela pruža vrlo detaljan prikaz pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Dva štapa trebaju postati jedan narod kada se božanstvo sjedini s čovječstvom, i imat će jednoga kralja nad sobom. Taj jedan narod jest Božja crkva posljednjih dana, koja su sto četrdeset i četiri tisuće. Dva štapa predstavljaju dva razdoblja raspršenja sjevernoga i južnoga kraljevstva Izraela. Ta dva štapa jesu oni koje Pavao označava kao „tijelo”, kada također Krista označava kao „glavu” toga tijela. Ezekiel Pavlovu „glavu” označava kao „kralja Davida”, a „tijelo” kao „jedan narod.”

U poruci koja je dana adventizmu 1856. godine, kako je predstavljena u nedovršenom nizu o „sedam vremena” Hiram Edsona iz 1856., Edson upućuje na Izaijino proročanstvo iz sedmoga poglavlja o šezdeset i pet godina kao na biblijsku referentnu točku za početke obaju razdoblja od sedam vremena. Proročanstvo o vremenu od šezdeset i pet godina smješteno je u zagonetan kontekst, sličan odlomcima u knjizi Otkrivenja koji kažu: „Tko ima uši, neka čuje.” Ako imate oči koje mogu razabrati i uši koje mogu razumjeti, u tom se odlomku nalazi nešto vrlo divno.

Jer glava je Siriji Damask, a glava Damasku Resin; i za šezdeset i pet godina Efrajim će biti satrt, tako da više neće biti narod. A glava je Efrajimu Samarija, a glava Samariji sin Remalijin. Ako ne budete vjerovali, zacijelo se nećete održati. Izaija 7:8, 9.

Proročanstvo od šezdeset i pet godina započelo je 742. pr. Kr., i unutar tih šezdeset i pet godina, devetnaest godina poslije, 723. pr. Kr., sjeverno kraljevstvo Izrael odvedeno je u ropstvo od strane Asirije, a kada su te godine završile 677. pr. Kr., Manaše je bio odveden u sužanjstvo u Babilon. Tih šezdeset i pet godina također je bilo predstavljeno u ispunjenjima svršetka raspršenja dvaju naroda, koji su trebali postati jedan štap u Ezekielovu prikazu. Oni su, redom, označili 1798., 1844.

i 1863. godinu. U redcima koji prepoznaju poruku koja je bila odbačena 1863. nalazi se posebno proročko otkrivenje u koje je proročanstvo zaodjenuto.

To je objava da je „glava” naroda njegov glavni grad, a da je „glava” glavnoga grada kralj. Ona donosi dva svjedoka toj objavi, a zatim cijelo proročanstvo i objavu privodi završetku zagonetkom: „Ako ne budete vjerovali, doista se nećete održati.” Ako ne vjerujete da je kralj glava i da je glava glavni grad, tada se nećete održati.

Ezekielov narod, koji nastaje spajanjem dvaju štapova sjevernoga i južnoga kraljevstva, trebao je imati kralja, koji je glava, što je glavni grad naroda. Cijeli odlomak u Ezekielu govori o proročkim obilježjima zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, što predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječstvom tijekom razdoblja oglašavanja sedme trube islama trećega jao.

Dani trubljenja Sedme trube, u desetom poglavlju Otkrivenja, započeli su kada više nije trebalo biti „vremena”, što je bilo 22. listopada 1844., kada je stigao treći anđeo. U tom je trenutku Ivan iskusi gorčinu toga datuma te mu je ondje i tada bilo rečeno da izmjeri hram, ali da izostavi povijest tisuću dvjesto šezdeset godina gaženja Svetišta i vojske, jer je to razdoblje bilo dano poganima.

I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji podiže ruku svoju k nebu, i zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji je stvorio nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti; nego će se u dane glasa sedmoga anđela, kad on stane trubiti, dovršiti tajna Božja, kao što je navijestio svojim slugama, prorocima. I glas koji čuh s neba opet mi progovori i reče: Idi, uzmi knjižicu otvorenu iz ruke anđela koji stoji na moru i na zemlji.

I pristupih anđelu i rekoh mu: Daj mi knjižicu. I reče mi: Uzmi je i pojedi je; i zagorčit će ti utrobu, ali će ti u ustima biti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz anđelove ruke i pojedoh je; i bijaše u mojim ustima slatka kao med; a čim je pojedoh, utroba mi zagorča. I reče mi: Valja ti opet prorokovati pred mnogim pucima i narodima i jezicima i kraljevima. I bijaše mi dana trska nalik na štap; a anđeo stade govoreći: Ustani i izmjeri hram Božji i žrtvenik i one koji se u njemu klanjaju. Ali vanjsko dvorište što je izvan hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 10:5–11:2.

Hram koji je Ivan trebao izmjeriti 22. listopada 1844. bio je hram koji je imao štovatelje „u njemu”. Predvorje je trebalo biti izostavljeno. Hram koji ima žrtvenik, a također ima i štovatelje u sebi, jest Svetinja nebeskog svetišta. U predvorju se nalazio žrtvenik, ali to je trebalo biti izostavljeno, pa je jedini drugi žrtvenik u Božjem svetištu kadioni žrtvenik koji se nalazi u Svetinji. Pri dolasku trećega anđela 1844. godine, koji je predoznačavao dolazak trećega anđela na početku vremena pečaćenja 11. rujna 2001., hram se sastojao od samo dva odjeljka.

Svetište je bilo simbol Crkve, koju Pavao poistovjećuje s tijelom, a Svetinja nad svetinjama bila je simbol glave tijela. Svetište je simbol čovječstva, a Svetinja nad svetinjama simbol je božanstva. Žrtvenik i dim koji se uzdizao sa žrtvenika, koji se uzdizao i ulazio u Svetinju nad svetinjama, predstavlja točku na kojoj se čovječstvo povezivalo s božanstvom. Čovječanstvo može ući u Svetinju nad svetinjama jedino po vjeri, ali iskustvo vjernih ljudi smješteno je u Svetištu.

Ondje trebaju jesti Riječ Božju, kako je predloženo kruhovima na stolu za prinesene kruhove. Ondje trebaju pustiti da njihova svjetlost svijetli pred ljudima i proslavljati svojega nebeskog Oca, kako je predloženo sedmerokrakim svijećnjakom, za koji nam je rečeno da predstavlja Crkvu. Ondje se trebaju povezati s božanstvom dok se njihove molitve, s Kristovim zaslugama, uzdižu u samu prisutnost Božanskoga.

Od 1798. do 1844. Arhitekt Hrama podigao je hram čovječstva koji je namjeravao sjediniti sa svojim hramom božanstva, ali se čovječstvo pobunilo. Od 2001. godine On ponovno podiže hram čovječstva, prikazan kao sto četrdeset i četiri tisuće. Prema Ezekielu, „kralj David” treba vladati nad narodom koji se preobražava iz doline mrtvih, suhih laodicejskih kostiju u silnu vojsku koja se podiže kao stijeg pri uskoro nadolazećem nedjeljnom zakonu.

Južno kraljevstvo Jude bilo je mjesto gdje se nalazio glavni grad Jeruzalem, a narod, kralj i prijestolnica predstavljaju „glavu“. Ako vjerujete, doista ćete se održati. U odnosu između sjevernoga i južnoga kraljevstva, Juda je bila „glava“; ondje se nalazila prijestolnica, i to je grad koji je Gospodin izabrao da ondje postavi svoje ime. Sjeverno kraljevstvo bilo je „tijelo“. Zbog Salomonova otpada Gospodin je podigao protivnike protiv Salomona. Jedan od tih protivnika bio je Jeroboam, koji je postao prvi kralj podijeljenoga sjevernoga kraljevstva Izraela.

I Jeroboam, sin Nebatov, Efraćanin iz Serede, sluga Salomonov, kojemu je majka imenom bila Serua, žena udovica, i on podiže ruku na kralja. A ovo bijaše razlog što podiže ruku na kralja: Salomon je sagradio Milo i popravio pukotine grada Davida, oca svojega. A čovjek Jeroboam bijaše silan junak; i kad Salomon vidje mladića da je marljiv, postavi ga nad sav posao doma Josipova. I dogodi se u ono vrijeme, kad Jeroboam iziđe iz Jeruzalema, da ga na putu nađe prorok Ahija Šiloćanin; a on bijaše odjenuo novu haljinu; i njih dvojica bijahu sami u polju. Tada Ahija zgrabi novu haljinu koja bijaše na njemu i razdera je na dvanaest komada. I reče Jeroboamu: Uzmi sebi deset komada, jer ovako govori Gospodin, Bog Izraelov: Evo, istrgnut ću kraljevstvo iz ruke Salomonove i dat ću tebi deset plemena. (Ali njemu će ostati jedno pleme poradi sluge mogega Davida i poradi Jeruzalema, grada koji sam izabrao između svih plemena Izraelovih.)

Jer su me ostavili i klanjali se Aštoreti, božici Sidonaca, Kemošu, bogu Moabaca, i Milkômu, bogu sinova Amonovih, te nisu hodili mojim putovima da čine što je pravo u mojim očima i da drže moje uredbe i moje sudove, kao David, otac njegov. Ali mu neću uzeti sve kraljevstvo iz njegove ruke, nego ću ga učiniti knezom za sve dane njegova života, radi Davida, sluge svojega, kojega sam izabrao, jer je držao moje zapovijedi i moje uredbe. Nego ću uzeti kraljevstvo iz ruke njegova sina i dat ću ga tebi, deset plemena. A njegovu ću sinu dati jedno pleme, da David, sluga moj, ima svagda svjetiljku preda mnom u Jeruzalemu, gradu koji sam izabrao sebi da ondje postavim ime svoje. 1. Kraljevima 11:26–36.

Narod koji je bio stvoren kada je Ezekiel spojio dva štapa trebao je imati „Davida” za kralja, a David je vladao iz Jeruzalema, koji je glavni grad gdje je Bog izabrao staviti svoje ime. Deset sjevernih plemena bila su simbol tijela, a Jeruzalem je bio simbol glave. Zbog grijeha Manašea, Juda je bio odveden u babilonsko sužanjstvo 677. pr. Kr., čime je započelo raspršenje „sedam vremena” protiv južnoga kraljevstva. U to je vrijeme Gospod odbacio Jeruzalem.

Ipak se Gospodin nije odvratio od žestine svojega velikoga gnjeva, kojim se raspalila njegova srdžba protiv Jude, zbog svih izazova kojima ga je Manaše izazivao. I Gospodin reče: I Judu ću ukloniti ispred svojega lica, kao što sam uklonio Izraela, i odbacit ću ovaj grad Jeruzalem koji sam izabrao, i Dom za koji sam rekao: Ondje će biti moje ime. 2 Kings 23:26, 27.

Bilo je to u „domu” u Jeruzalemu gdje je On izabrao postaviti svoje ime, a grad i dom bili su odbačeni, ali je po Zahariji dano obećanje da će Gospodin još jednom izabrati Jeruzalem.

Tada anđeo Gospodnji odgovori i reče: Gospode nad vojskama, dokle se još nećeš smilovati Jeruzalemu i gradovima Judinim, na koje se gnjeviš ovih sedamdeset godina? I Gospod odgovori anđelu koji je govorio sa mnom dobrim riječima, riječima utjehe. Tada mi anđeo koji je razgovarao sa mnom reče: Objavi, govoreći: Ovako veli Gospod nad vojskama: revnujem za Jeruzalem i za Sion revnošću velikom. I veoma sam razgnjevljen na bezbožne narode koji spokojno žive; jer ja se bijah samo malo razgnjevio, a oni su pojačali nevolju. Zato ovako veli Gospod: Vratio sam se Jeruzalemu sa smilovanjem; dom moj bit će sagrađen u njemu, govori Gospod nad vojskama, i uže će se razapeti nad Jeruzalemom.

Viči još govoreći: Ovako veli Jahve nad vojskama: Moji će se gradovi opet obiljem razastrijeti, i Jahve će opet utješiti Sion, i opet će izabrati Jeruzalem. Tada podigoh oči svoje i vidjeh, i gle: četiri roga. I rekoh anđelu koji je govorio sa mnom: Što su ovo? A on mi odgovori: To su rogovi koji su raspršili Judu, Izraela i Jeruzalem. I Jahve mi pokaza četiri kovača. Tada rekoh: Što su ovi došli učiniti? A on progovori govoreći: To su rogovi koji su raspršili Judu, tako da nitko nije podigao svoje glave; a ovi su došli da ih preplaše, da obore rogove naroda koji su podigli svoj rog nad zemljom Judinom da je rasprše.

Opet podigoh oči svoje i pogledah, i gle, čovjek s mjeračkom uzicom u ruci svojoj. Tada rekoh: Kamo ideš? A on mi reče: Da izmjerim Jeruzalem, da vidim kolika mu je širina i kolika mu je dužina. I gle, anđeo koji govoraše sa mnom izađe, a drugi anđeo iziđe mu u susret, i reče mu: Trči, govori tomu mladiću, govoreći: Jeruzalem će biti nastanjen kao mjesta bez zidova zbog mnoštva ljudi i stoke u njemu. Jer ja ću mu, govori Gospodin, biti ognjeni zid unaokolo i bit ću slava usred njega. Hej, hej, iziđite i bježite iz zemlje sjeverne, govori Gospodin, jer razasuo sam vas kao četiri vjetra nebeska, govori Gospodin. Izbavi se, o Sione, ti koji prebivaš s kćeri babilonskom. Jer ovako govori Gospodin nad vojskama: Nakon slave posla me k narodima koji vas oplijeniše, jer tko se vas dotiče, dotiče zjenicu oka njegova.

Jer, evo, zamahnut ću rukom na njih i postat će plijen svojim slugama; i znat ćete da me poslao Jahve nad Vojskama. Pjevaj i raduj se, Kćeri sionska, jer, evo, dolazim i prebivat ću usred tebe, govori Jahve. I mnogi će se narodi u onaj dan pridružiti Jahvi i bit će moj narod; i prebivat ću usred tebe, i znat ćeš da me Jahve nad Vojskama poslao k tebi. I Jahve će baštiniti Judu kao svoj dio u svetoj zemlji i opet će izabrati Jeruzalem. Neka šuti svako tijelo pred Jahvom, jer se podigao iz svojega svetoga prebivališta. Zaharija 1,12–2,13.

Obećanja da će Gospod ponovno izabrati Jeruzalem ispunila su se kada je drevni Izrael, nakon svojega sužanjstva u Babilonu, ponovno sagrađio Jeruzalem, no proroci govore više o posljednjim danima nego o danima u kojima su živjeli. Gospodin je bio „podignut iz svojega svetoga hrama“ 22. listopada 1844., kada je ustao i premjestio se iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama, u koje je

vrijeme „svako tijelo“ trebalo „šutjeti“ pred Gospodinom, jer je nastupio antitipski Dan pomirenja, u skladu s Habakukom 2,20.

Ali Gospodin je u svom svetom hramu: neka sva zemlja umukne pred njim. Habakuk 2,20.

U to je vrijeme Ivanu u jedanaestom poglavlju Otkrivenja bilo rečeno da izmjeri hram, koji je Zaharija vidio kada je „opet podigao“ svoje „oči i pogledao, i gle, čovjek s mjeračkom užadi u svojoj ruci“. Tada Zaharija reče: „Kamo ideš?“ A Ivan reče Zahariji: „Izmjeriti Jeruzalem, da vidim kolika mu je širina i kolika mu je duljina.“ Povijest obnove Jeruzalema nakon sedamdesetogodišnjega sužanjstva, i povijest koja je započela 1798., ali završila pobunom kada je treći anđeo stigao 1844., obje prepoznaju djelo koje je započelo 11. rujna 2001.

Južno kraljevstvo, grad Jeruzalem i kralj David svi su „glava“ na kojoj se treba očitovati Božji karakter. Sjeverno kraljevstvo predstavlja „tijelo“, a kada je Gospod odredio da će se ponovno „smilovati Jeruzalemu“ i da će ga „utješiti“ te da će ga ponovno „izabrati“, On time označuje pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, što uključuje združivanje suhih mrtvih kostiju Laodiceje, a potom i oživljavanje tih kostiju u silnu vojsku.

To je djelo prikazano u trideset i sedmom poglavlju Ezekijela, a prikazano je sjevernim i južnim kraljevstvom, koji pružaju usporedbu za djelo ispunjenja saveznoga obećanja da će Njegov Zakon biti upisan u srca i umove sto četrdeset i četiri tisuće. Od dva štapa, jedan i samo jedan prepoznat je kao glava, a ako vjerujete, ako vaše oči mogu vidjeti i vaše uši mogu razumjeti, to označuje drugi štap kao tijelo.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Na temelju koji je sam Krist postavio, apostoli su sagradili Crkvu Božju. U Svetome pismu slika podizanja hrama često se rabi da bi se prikazala izgradnja Crkve. Zaharija upućuje na Krista kao na Izdanak koji treba sagraditi hram Gospodnji. On govori o neznabošcima kao o onima koji pomažu u tome djelu: ‘I oni koji su daleko doći će i graditi u hramu Gospodnjemu;’ a Izaija izjavljuje: ‘Sinovi tuđinaca sazidat će tvoje zidove.’ Zaharija 6,12.15; Izaija 60,10.“

„Pišući o izgradnji ovoga hrama, Petar kaže: ‘Pristupajući k njemu, živomu Kamenu, koji ljudi doista odbaciše, ali koji je kod Boga izabran i dragocjen, i sami se, kao živo kamenje, ugrađujete u duhovni dom, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu.’ 1. Petrova 2,4.5.

„U kamenolomu židovskoga i poganskoga svijeta apostoli su radili, vadeći kamenje da ga polože na temelj. U svojoj poslanici vjernicima u Efezu Pavao je rekao: ‘Prema tome, više niste tuđinci ni stranci, nego sugrađani sa svetima i ukućani Božji; nazidani na temelju apostola i proroka, a sam Isus Krist jest zaglavni kamen; u njemu sva građevina, skladno povezana, raste u sveti hram u Gospodinu; u njemu se i vi zajedno ugrađujete za prebivalište Božje po Duhu.’ Efežanima 2:19–22.”

„A Korinćanima je napisao: ‘Po milosti Božjoj koja mi je dana, kao mudar graditelj postavio sam temelj, a drugi na njemu gradi. Ali neka svaki pazi kako na njemu gradi. Jer drugoga temelja nitko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist. A ako tko na

ovom temelju gradi zlato, srebro, drago kamenje, drvo, sijeno, slamu, djelo će svakoga postati očito; jer će ga Dan pokazati, budući da se otkriva u ognju; i oganj će ispitati kakvo je čije djelo.' 1. Korinćanima 3,10–13.

„Apostoli su gradili na sigurnom temelju, na samoj Stijeni vjekova. Na taj su temelj donosili kamenje koje su klesali iz svijeta. Graditelji nisu radili bez zapreka. Njihovo je djelo bilo silno otežano protivljenjem Kristovih neprijatelja. Morali su se boriti protiv zadrčnosti, predrasuda i mržnje onih koji su gradili na lažnom temelju. Mnogi koji su djelovali kao graditelji crkve mogli bi se usporediti s graditeljima zida u Nehemijino vrijeme, o kojima je zapisano: ‘Koji zidaše zid i koji nošahu terete, s onima koji tovarahu, svaki je jednom rukom radio na poslu, a drugom rukom držao oružje.’ Nehemija 4,17.” Djela apostolska, 595–597.